

Η Ρώμη Καθιερώνει το Όραμα - Αριθμός Εννέα

Απορρίπτοντας τα Θεμέλια: Η Διαμάχη περί του «Καθημερινού» και οι Συνέπειες της Άρνησης της Αλήθειας στην Αντβεντιστική Προφητεία

Jeff Pippenger
2024-08-21

Ασχολούμαστε επί του παρόντος με την προφητική γραμμή των αντιπαραθέσεων μέσα στην ιστορία του Αντβεντισμού, οι οποίες έλαβαν χώρα αναφορικά με τα διάφορα σύμβολα της Ρώμης. Εξετάζουμε επί του παρόντος «το παντοτεινόν» στο βιβλίο του Δανιήλ. Η αντιπαραθεση αυτή αντιπροσωπεύει απόρριψη των θεμελίων του Αντβεντισμού, απόρριψη της αυθεντίας του Πνεύματος της Προφητείας και απόρριψη του αγγελιοφόρου που εξελέγη από τον Θεό. Η απόρριψη του έργου του Μίλλερ αντιπροσωπεύει επίσης απόρριψη της διδασκαλίας που είχε δοθεί στον Μίλλερ από ουράνιους αγγέλους, οι οποίοι οδήγησαν τον Μίλλερ στην κατανόηση του μηνύματος που παρήχθη από την αύξηση της γνώσης όταν το βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίστηκε το 1798.

Εκείνοι που απορρίπτουν την αλήθεια η οποία ταυτοποιεί την εξουσία (την ειδωλολατρική Ρώμη) που συγκρατούσε την παπική εξουσία από το να αποκαλυφθεί στη Β΄ Θεσσαλονικείς, φανερώνουν ότι δεν αγαπούν την αλήθεια, και, επειδή απορρίπτουν την αγάπη της αληθείας, δέχονται το ψεύδος. Το ψεύδος, με τη σειρά του, επιφέρει επάνω τους ισχυρή πλάνη. Το ψεύδος είναι η αιτία, και η ισχυρή πλάνη που δέχονται είναι το αποτέλεσμα. Η έλλειψη αγάπης προς την αλήθεια είναι το κίνητρό τους. Το ψεύδος αντιπροσωπεύει την επιλογή μιας πλουραλιστικής αποδοχής της βιβλικής διδασκαλίας, σε αντίθεση με εκείνους που πιστεύουν στην απόλυτη αλήθεια. Γι' αυτό η απεικόνιση του Ησαΐα για την ισχυρή πλάνη του Παύλου παρουσιάζεται ως πλάνες, και όχι απλώς ως μία πλάνη. Η άλλη τάξη είναι εκείνοι που πράγματι αγαπούν την αλήθεια, αποδέχονται την προϋπόθεση της απόλυτης αληθείας, και προσδιορίζονται από τον Ησαΐα ως εκείνοι που τρέμουν στον λόγο του Θεού.

Οὕτω λέγει ὁ Κύριος· Ὁ οὐρανὸς εἶναι ὁ θρόνος μου, καὶ ἡ γῆ τὸ ὑποπόδιόν μου· ποῖος εἶναι ὁ οἶκος τὸν ὁποῖον οἰκοδομεῖτε δι' ἐμέ; καὶ ποῖος ὁ τόπος τῆς ἀναπαύσεώς μου; Διότι πάντα ταῦτα ἡ χεὶρ μου ἐποίησε, καὶ πάντα ταῦτα ἐγένοντο, λέγει ὁ Κύριος· ἀλλ' εἰς τοῦτον θέλω ἐπιβλέψει, εἰς τὸν πτωχὸν καὶ συντετριμμένον τὸ πνεῦμα, καὶ τρέμοντα εἰς τὸν λόγον μου. Ὁ σφάζων βουν, εἶναι ὡς ἐὰν ἐφόνευεν ἄνθρωπον· ὁ θυσιάζων ἄρνιον, ὡς ἐὰν ἀπέκοπτε τὸν τράχηλον κυνός· ὁ προσφέρων προσφορὰν, ὡς ἐὰν προσέφερεν αἷμα χοίρου· ὁ θυμιῶν λιβάνι, ὡς ἐὰν εὐλογοῦσε εἶδωλον. Ναί, αὐτοὶ ἐξελέγησαν τὰς ἰδίας αὐτῶν ὁδοὺς, καὶ ἡ ψυχὴ αὐτῶν εὐαρεστεῖται εἰς τὰ βδελύγματα αὐτῶν. Καὶ ἐγὼ θέλω ἐκλέξει τὰς πλάνας αὐτῶν, καὶ θέλω ἐπαγαγεῖ ἐπ' αὐτοὺς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα φοβοῦνται· διότι, ὅτε ἐκάλεσα, οὐδεὶς ἀπεκρίθη· ὅτε ἐλάλησα, δὲν ἤκουσαν· ἀλλὰ ἔπραξαν τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν μου, καὶ ἐξελέγησαν ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον δὲν εὐηρεστήθην. Ἀκούσατε τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, σεῖς οἱ τρέμοντες εἰς τὸν λόγον αὐτοῦ· Οἱ ἀδελφοί σας, οἱ μισοῦντές σας, οἱ ἐκβάλλοντές σας ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, εἶπαν, Ἄς δοξασθῇ ὁ Κύριος· ἀλλὰ αὐτὸς θέλει φανῆ πρὸς χαρὰν ὑμῶν, καὶ ἐκεῖνοι θέλουσι καταισχυνηθῆ. Ἡσαΐας 66:1–5.

Εκείνοι που τρέμουν ενώπιον του Λόγου του Θεού είναι οι απόβλητοι του Ισραήλ, οι οποίοι κατά τις έσχατες ημέρες είναι εκείνοι που παριστάνονται ως το λάβαρο.

Και θέλει υψώσει σημεῖον εἰς τὰ ἔθνη, καὶ θέλει συναΐξει τοὺς ἐξορίστους τοῦ Ισραήλ, καὶ θέλει συγκεντρώσει τοὺς διεσπαρμένους τοῦ Ιούδα ἐκ τῶν τεσσάρων ἁκρῶν τῆς γῆς. Ησαΐας 11:12.

Ο Θεός δηλώνει ότι Αυτός είναι που οικοδόμησε τον οἶκο, τον οποίον η τάξη εκείνη που προσφέρει διεφθαρμένες προσφορές ισχυρίζεται πως έχει οικοδομήσει. Σε εκείνον τον οἶκο στηρίζονται όταν διακηρύσσουν: «ναός τοῦ Κυρίου, ναός τοῦ Κυρίου, ναός τοῦ Κυρίου εἶναι οὔτοι».

Στάσου στην πύλη του οἴκου του Κυρίου καὶ κήρυξε ἐκεῖ τούτον τον λόγον καὶ εἰπέ: Ἀκούσατε τον λόγον του Κυρίου, πάντες εσείς του Ιούδα, οἱ εἰσερχόμενοι διὰ τῶν πυλῶν τούτων διὰ να προσκυνήσετε τον Κύριον. Οὕτω λέγει ο Κύριος τῶν δυνάμεων, ο Θεός του Ισραήλ: Διορθώσατε τὰς οδοὺς σας καὶ τὰ ἔργα σας, καὶ θέλω σας κάμει να κατοικήσετε ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ. Μὴ ἐμπιστεύεσθε εἰς λόγους ψευδεῖς, λέγοντες: Ο ναός του Κυρίου, ο ναός του Κυρίου, ο ναός του Κυρίου εἶναι οὔτος. Ἰερεμίας 7:2-4.

Εκείνοι που «εμπιστεύονται» ψευδεῖς λόγους είναι εκείνοι που πιστεύουν ἓνα ψεύδος. Ο οἶκος τον οποίον οικοδόμησε ο Κύριος ανεγέρθηκε ἐπάνω στο θεμέλιο που καὶ ο Ἴδιος ἔθεσε. Η τάξη εκείνη που ἀρνήθηκε να ἀποκρίνεται ὅταν ο Θεός ἐκάλεσε, ἐξέλεξε τις δικές της οδοὺς καὶ εὐαρεστήθηκε σε βδελύγματα. Εξέλεξαν «οδοὺς» καὶ «βδελύγματα», στον πληθυντικό, ἐνῶ ο Ἰερεμίας δήλωσε ὅτι υπήρχε μόνον μία οδός για να περιπατεῖ κανεὶς ἐντὸς αὐτῆς.

Οὕτω λέγει Κύριος· Σταθῆτε ἐπὶ τῶν ὁδῶν καὶ ἴδετε, καὶ ἐρωτήσατε περὶ τῶν παλαιῶν τρίβων, ποία εἶναι ἡ ἀγαθὴ ὁδός, καὶ περιπατεῖτε ἐν αὐτῇ, καὶ θέλετε εὐρεῖ ἀνάπαυσιν διὰ τὰς ψυχὰς ὑμῶν. Ἀλλ' εἶπαν· Δὲν θέλομεν περιπατήσῃ ἐν αὐτῇ. Καὶ ἔστησα ἐφ' ὑμᾶς φύλακας, λέγων· Ἀκούσατε τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος. Ἀλλ' εἶπαν· Δὲν θέλομεν ἀκούσει. Διὰ τοῦτο ἀκούσατε, ἔθνη, καὶ γνῶθι, ὃ συναΐξῃς, τί εἶναι ἐν αὐτοῖς. Ἄκουε, ὃ γῆ· ἰδοὺ, ἐγὼ θέλω φέρει κακὸν ἐπὶ τὸν λαὸν τούτον, τὸν καρπὸν τῶν διαλογισμῶν αὐτῶν, διότι δὲν ἤκουσαν τοὺς λόγους μου, οὐδὲ τὸν νόμον μου, ἀλλὰ ἀπέρριψαν αὐτόν. Πρὸς τί ἔρχεται εἰς ἐμὲ θυμίαμα ἐκ Σαβά, καὶ κάλαμος εὐώδης ἀπὸ γῆς μακρᾶν; Τὰ ὀλοκαυτώματά σας δὲν εἶναι δεκτά, οὐδὲ αἱ θυσίαι σας εὐάρεστοι εἰς ἐμέ. Ἰερεμίας 6:16-20.

Στο δέκατο πέμπτο κεφάλαιο, ο Ἰερεμίας ἀποκαλεῖ την πονηρὴν σύναξη, ἡ ὁποία δὲν ἠθέλε να ἀκούσει, μολονότι εἶχε ὠτα, «συνάθροισμα ἐμπαικτῶν». Σε αὐτὴ τὴν σύναξη δόθηκε «φρουρός» τόσο στην ἱστορία του πρώτου καὶ του δευτέρου ἀγγελικοῦ μηνύματος, ὅσο καὶ πάλι στην ἱστορία του τρίτου ἀγγέλου, ἀλλὰ ἐκείνοι ἀρνήθηκαν να περπατήσουν στην ἀγαθὴ οδὸ, ἡ ὁποία εἶναι οἱ ἀρχαῖες τρίβοι. Ἀντιθέτως, περπάτησαν στις «οδοὺς». Για τον λόγο αὐτόν, ο Ησαΐας προσδιορίζει ὅτι ο Θεός θα ἐκλέξει πολλαπλές πλάνες, ἐπειδὴ ἐκείνοι ἐξέλεξαν πληθυντικὴ ψευδῶν οδῶν ἀντὶ τῆς ἀπόλυτης οδοῦ τῶν ἀρχαίων τρίβων. Ὅπως καὶ στη μαρτυρία του Ησαΐα, ἡ λατρεία του συναθροίσματος τῶν ἐμπαικτῶν ἀπορρίπτεται ἀπὸ τον Κύριο. Η Ἀδελφὴ White συσχετίζει εὐθέως τὴν πληθυντικὴ τῶν πλανῶν του Ησαΐα με τὴν ἰσχυρὴ πλάνη του Παύλου καὶ τὴν θέτει στο πλαίσιο τῆς ἀπόρριψης τῶν θεμελιωδῶν ἀληθειῶν, του θεμελίου ἐπάνω στο ὁποῖο ο Κύριος

οικοδόμησε και οικοδομεί τον οίκο Του.

«Εκείνος που βλέπει κάτω από την επιφάνεια, που διαβάξει τις καρδιές όλων των ανθρώπων, λέγει για εκείνους που έλαβαν μεγάλο φως: “Δεν είναι τεθλιμμένοι και κατάπληκτοι εξαιτίας της ηθικής και πνευματικής τους καταστάσεως.” Ναι, “εξέλεξαν τας οδούς αυτών, και η ψυχή αυτών ευηρεστήθη εις τα βδελύγματα αυτών. Και εγώ θέλω εκλέξει τας πλάνας αυτών, και θέλω επιφέρει επ’ αυτούς εκείνα τα οποία εφοβούνται· διότι όταν εκάλεσα, ουδείς απεκρίθη· όταν ελάλησα, δεν ήκουσαν· αλλά έπραξαν το πονηρόν ενώπιόν μου, και εξέλεξαν εκείνο το οποίον δεν ηυρεστούμην.” “Θέλει πέμψει εις αυτούς ο Θεός ενέργειαν πλάνης, ώστε να πιστεύσωσιν εις το ψεύδος,” επειδή “δεν εδέχθησαν την αγάπην της αληθείας, διά να σωθώσιν,” “αλλά ηυρεστήθησαν εις την αδικίαν.” Ησαΐας 66:3, 4· Β΄ Θεσσαλονικεΐς 2:11, 10, 12.»

«Ο ουράνιος Διδάσκαλος ρώτησε: “Ποια ισχυρότερη πλάνη μπορεί να εξαπατήσει τον νου από την πρόφαση ότι οικοδομείτε επάνω στο ορθό θεμέλιο και ότι ο Θεός δέχεται τα έργα σας, ενώ στην πραγματικότητα εργάζεσθε κατά πολλά σύμφωνα με την κοσμική πολιτική και αμαρτάνετε εναντίον του Ιεχωβά; Ω, είναι μεγάλη απάτη, σαγηνευτική πλάνη, που κατακυριεύει τους νούς, όταν άνθρωποι που κάποτε γνώρισαν την αλήθεια εκλαμβάνουν τη μορφή της ευσέβειας ως το πνεύμα και τη δύναμή της· όταν νομίζουν ότι είναι πλούσιοι και πεπλουτισμένοι και ότι δεν έχουν ανάγκη ουδενός, ενώ στην πραγματικότητα έχουν ανάγκη των πάντων.”»

«Ο Θεός δεν έχει μεταβληθεί απέναντι στους πιστούς δούλους Του, οι οποίοι διατηρούν τα ιμάτιά τους ακηλίδωτα. Πολλοί όμως κραυγάζουν: “Ειρήνη και ασφάλεια”, ενώ αιφνίδια απώλεια έρχεται επάνω τους. Εάν δεν υπάρξει πλήρης μετάνοια, εάν οι άνθρωποι δεν ταπεινώσουν την καρδιά τους με εξομολόγηση και δεν δεχθούν την αλήθεια καθώς είναι εν τω Ιησού, δεν θα εισέλθουν ποτέ στον ουρανό. Όταν λάβει χώρα καθαρισμός στις τάξεις μας, δεν θα αναπαυόμαστε πλέον αμέριμοι, καυχώμενοι ότι είμαστε πλούσιοι και πεπλουτισμένοι, και δεν έχουμε ανάγκη ουδενός.»

«Ποιος μπορεί αληθινά να πει: “Το χρυσάφι μας είναι δοκιμασμένο στη φωτιά· τα ιμάτιά μας είναι αμόλυντα από τον κόσμο”; Είδα τον Διδάσκαλό μας να δείχνει τα ενδύματα της λεγόμενης δικαιοσύνης. Αφαιρώντας τα, αποκάλυψε τη μιαιρότητα που βρισκόταν από κάτω. Τότε μου είπε: “Δεν μπορείς να δεις πώς έχουν υποκριτικά καλύψει τη μιαιρότητά τους και τη σήψη του χαρακτήρα τους; ‘Πώς έγινε πόρνη η πιστή πόλη!’ Ο οίκος του Πατέρα Μου έχει γίνει οίκος εμπορίου, τόπος από τον οποίο η θεία παρουσία και η δόξα έχουν αποχωρήσει! Γι’ αυτή την αιτία υπάρχει αδυναμία, και η ισχύς λείπει.”» Testimonies, τόμος 8, 249, 250.

Στο χωρίο, η σύναξη των εμπαικτών του Ιερεμία ταυτίζεται με τους Λαοδικείς, οι οποίοι είναι μωρές παρθένοι.

«Η κατάσταση της Εκκλησίας που παριστάνεται από τις μωρές παρθένες αναφέρεται επίσης ως η κατάσταση της Λαοδίκειας.» Review and Herald, 19 Αυγούστου 1890.

Οι μωρές παρθένοι φανερώνουν την έλλειψη ελαίου κατά την άφιξη της Κραυγής του Μεσονυκτίου, όταν δέχονται πλάνη που συμφωνεί με τη δική τους προηγούμενη επιλογή ως προς την οδό που θα ακολουθήσουν, ενώ απορρίπτουν τα αρχαία τρίβια του Ιερεμία. Τα αρχαία τρίβια

είναι εκεί όπου βρίσκεται η ανάπαυση και η αναψυχή, και η ανάπαυση και η αναψυχή είναι η όψιμη βροχή.

«Μου υποδείχθηκε ο καιρός κατά τον οποίο το μήνυμα του τρίτου αγγέλου έκλεινε. Η δύναμη του Θεού είχε αναπαυθεί επί του λαού Του· είχαν επιτελέσει το έργο τους και ήσαν προετοιμασμένοι για τη δοκιμαστική ώρα που βρισκόταν ενώπιόν τους. Είχαν λάβει την όψιμη βροχή, ή αναζωπύρωση από την παρουσία του Κυρίου, και η ζώσα μαρτυρία είχε αναβιώσει. Η τελευταία μεγάλη προειδοποίηση είχε ηχήσει παντού, και είχε διεγείρει και εξοργίσει τους κατοίκους της γης οι οποίοι δεν ήθελαν να δεχθούν το μήνυμα.» Early Writings, 279.

Κατά την έκχυση του Αγίου Πνεύματος εκχύνεται και η ισχυρά πλάνη επάνω στις μωρές Λαοδικειακές παρθένους, οι οποίες δεν αγαπούν την αλήθεια και, ως εκ τούτου, επέλεξαν να πιστεύσουν το ψεύδος αντί της αληθείας. Η απόρριψη της αληθείας εξομοιώνεται με την απόρριψη του νόμου, διότι ο νόμος του Θεού ενσαρκώνεται στους προφητικούς Του κανόνες.

«Η αποκάλυψη δεν είναι η δημιουργία ή η επινόηση κάποιου νέου πράγματος, αλλά η φανέρωση εκείνου το οποίο ήταν, έως ότου αποκαλυφθεί, άγνωστο στους ανθρώπους. Οι μεγάλες και αιώνιες αλήθειες που περιέχονται στο ευαγγέλιο αποκαλύπτονται διά της επιμελούς έρευνας και της ταπεινώσεως του εαυτού μας ενώπιον του Θεού. Ο θείος Διδάσκαλος οδηγεί τον νου του ταπεινού ζητητή της αληθείας· και διά της καθοδηγήσεως του Αγίου Πνεύματος, οι αλήθειες του Λόγου γίνονται γνωστές σε αυτόν. Και δεν μπορεί να υπάρξει ασφαλέστερος και αποτελεσματικότερος τρόπος γνώσεως από το να καθοδηγείται κανείς κατ' αυτόν τον τρόπο. Η υπόσχεση του Σωτήρος ήταν: “Όταν δε έλθη εκείνος, το Πνεύμα της αληθείας, θέλει σας οδηγήσει εις πάσαν την αλήθειαν.” Διά της μεταδόσεως του Αγίου Πνεύματος ερχόμαστε να κατανοήσουμε τον Λόγο του Θεού.»

Ο ψαλμωδός γράφει: «Πῶς θέλει καθαρίσει ὁ νέος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ; φυλάττων τοὺς λόγους σου. Ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ μου σε ἐξεζήτησα· μὴ με ἀπόσεις ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου.... Ἄνοιξον τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ θέλω θεωρεῖ τὰ θαυμάσιά σου ἐκ τοῦ νόμου σου.»

«Μας νουθετούν να αναζητούμε την αλήθεια όπως κρυμμένο θησαυρό. Ο Κύριος ανοίγει τη διάνοια του αληθινού ζητητή της αλήθειας· και το Άγιο Πνεύμα τον καθιστά ικανό να συλλαμβάνει τις αλήθειες της αποκάλυψης. Αυτό εννοεί ο ψαλμωδός όταν ζητεί να ανοιχθούν οι οφθαλμοί του, ώστε να βλέπει θαυμαστά πράγματα από τον νόμο. Όταν η ψυχή διψά για τις αρετές του Ιησού Χριστού, ο νους καθίσταται ικανός να συλλαμβάνει τις δόξες του καλύτερου κόσμου. Μόνον με τη βοήθεια του θείου Διδασκάλου μπορούμε να κατανοήσουμε τις αλήθειες του Λόγου του Θεού. Στη σχολή του Χριστού μαθαίνουμε να είμαστε πραιοί και ταπεινοί, διότι μας δίδεται κατανόηση των μυστηρίων της ευσεβείας.» Sabbath School Worker, 1 Δεκεμβρίου 1909.

Το να απορρίπτει κανείς το μήνυμα ή τη μεθοδολογία της όψιμης βροχής σημαίνει να απορρίπτει τον νόμο του Θεού. Όταν ο Ιερεμίας δήλωσε ότι «δεν υπήκουσαν στους λόγους μου ούτε στον νόμο μου, αλλά τον απέρριψαν», συμφωνεί με τον Ωσηέ.

Ὁ λαός μου ἐξολοθρεύθη διὰ ἔλλειψιν γνώσεως· ἐπειδὴ σὺ ἀπέρριψες τὴν γνώσιν, καὶ ἐγὼ θὰ σε ἀπορρίψω, ὥστε νὰ μὴ εἶσαι ἱερεὺς δι' ἐμέ· ἐπειδὴ λησμόνησες τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ σου,

καὶ ἐγὼ θὰ λησμονήσω τὰ τέκνα σου. Ὡσηέ 4:6.

Ἡ γνώση που απορρίπτουν οἱ μωροὶ εἶναι ἡ αὐξηση τῆς γνώσεως, τὴν ὁποία ὁ Δανιὴλ προσδιορίζει ὡς λαμβάνουσα χώρα στὸν καιρὸ τοῦ τέλους. Στὸν καιρὸ τοῦ τέλους, τὸ 1798, καὶ κατόπιν ἐκ νέου στὸν καιρὸ τοῦ τέλους, τὸ 1989, υπῆρξε αὐξηση τῆς γνώσεως, ἡ ὁποία μορφοποιήθηκε ἀπὸ τὸν ἀγγελιοφόρο που ὁ Θεὸς ἐπέλεξε νὰ χρησιμοποιήσει, καθὼς ἀνήγειρε τὸ θεμέλιο καθεμιάς ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς δύο παράλληλες γενεές. Ἐκεῖνες οἱ θεμελιώδεις ἀλήθειες ὁργανώθηκαν σύμφωνα με ὀρισμένους βιβλικούς κανόνες, οἱ ὁποῖοι ἀποκαλύφθηκαν στους ἐκλεκτούς ἀγγελιοφόρους τῶν ἀντίστοιχων ἱστοριῶν τους, καὶ ἐκεῖνες οἱ θεμελιώδεις ἀλήθειες εἶναι οἱ ἀρχαῖες τρίβῳι τοῦ Ἱερεμῖα, καὶ εἶναι οἱ ἀλήθειες που τελικῶς ἀντιπροσωπεύουν τὸ ἔλαιον τῶν ἀγγελιῶν τῆς μεσονυκτίου κραυγῆς καὶ τῆς δυνατῆς κραυγῆς. Ἡ ὄψιμη βροχὴ παράγει τὸ μήνυμα τῆς Μεσονυκτίου Κραυγῆς στὴν ἱστορία τῆς σφραγίσεως τῶν ἑκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, καὶ κατόπιν παράγει τὸ μήνυμα τῆς δυνατῆς κραυγῆς στὴν ἱστορία τῆς συνάξεως τοῦ ἄλλου ποιμνίου τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖο ἐξακολουθεῖ νὰ βρίσκεται στὴ Βαβυλώνα. Ἡ ὄψιμη βροχὴ εἶναι τόσο μήνυμα ὅσο καὶ ἡ μεθοδολογία που παράγει τὸ μήνυμα. Ἡ αὐξηση τῆς γνώσεως τοῦ Δανιὴλ ἐγκαινιάζει μιὰ τριμερῆ διαδικασία δοκιμασίας.

Καὶ εἶπε: Ὑπάγε, Δανιὴλ· διότι οἱ λόγοι εἶναι κεκλεισμένοι καὶ εσφραγισμένοι ἕως τοῦ καιροῦ τοῦ τέλους. Πολλοὶ θὰ καθαρισθῶν καὶ θὰ λευκανθῶν καὶ θὰ δοκιμασθῶν· οἱ δὲ ἀσεβεῖς θὰ πράττουν ἀσεβῶς· καὶ οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀσεβῶν θὰ ἐννοήσῃ, ἀλλ' οἱ σοφοὶ θὰ ἐννοήσουν.
Δανιὴλ 12:9, 10.

Οἱ ἀσεβεῖς τοῦ Δανιὴλ εἶναι οἱ μωρὲς παρθένοι τοῦ Ματθαίου, οἱ ὁποῖες ἐπιλέγουν νὰ διατηρήσουν τὴν Λαοδικεακὴ τους κατάσταση. Ἡ κατάστασή τους φανερώνεται στὸ τρίτο στάδιο τῶν τριῶν δοκιμασιῶν τοῦ Δανιὴλ, ὅταν δοκιμάζονται τόσο οἱ σοφοὶ ὅσο καὶ οἱ ἀσεβεῖς. Ἡ τελικὴ δοκιμασία εἶναι ἐκείνη κατὰ τὴν ὁποία ἐκτελεῖται ἡ κρίση, καὶ ἀμφότερες οἱ τάξεις φανερώνουν ἀν ἔχουν τὸ ἔλαιο.

«Καὶ πάλι αὐτὲς οἱ παραβολὲς διδάσκουν ὅτι δὲν πρόκειται νὰ υπάρξει δοκιμασία μετὰ τὴν κρίση. Ὅταν τὸ ἔργο τοῦ εὐαγγελίου ὀλοκληρωθεῖ, ἀμέσως ἀκολουθεῖ ὁ διαχωρισμὸς μετὰ τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν πονηρῶν, καὶ ἡ μοῖρα κάθε τάξεως καθορίζεται γιὰ πάντα.» Christ's Object Lessons, 123.

Ἡ ἐκδήλωση τοῦ χαρακτήρα κατὰ τὴν τρίτη δοκιμασία προσδιορίζει τοὺς προσκυνητὲς εἴτε ὡς μωρούς Λαοδικεῖς εἴτε ὡς σοφοὺς Φιλαδελφεῖς. Ἡ τελικὴ δοκιμασία ἐπιτελεῖται σὲ συνδυασμὸ με τὸ μήνυμα τῆς ὄψιμης βροχῆς, τὸ ὁποῖο ἔχει φερθεῖ στὸ φῶς μέσω τῆς μεθοδολογίας τῆς ὄψιμης βροχῆς. Ἡ ἀπόρριψη τῆς μεθοδολογίας τῆς ὄψιμης βροχῆς θέτει μιὰ ψυχὴ σὲ θέση ὅπου δὲν δύναται νὰ κατανοήσῃ τὸ μήνυμα τῆς ὄψιμης βροχῆς. Τὸ μήνυμα καὶ ἡ μεθοδολογία προσδιορίζονται ἀπὸ τὸν Ἡσαΐα ὡς ἡ τελικὴ δοκιμασία.

Τίνα θέλει διδάξει γνώσιν; καὶ τίνα θέλει κάμει νὰ ἐννοήσῃ διδασκαλίαν; ἐκείνους που ἀπεγαλακτίσθησαν ἀπὸ τὸ γάλα, ἐκείνους που ἀπὲσπᾶσθησαν ἀπὸ τοὺς μαστούς. Διότι ἐντολὴ πρέπει νὰ εἶναι ἐπὶ ἐντολήν, ἐντολὴ ἐπὶ ἐντολήν· γραμμὴ ἐπὶ γραμμὴν, γραμμὴ ἐπὶ γραμμὴν· ἐδῶ ὀλίγον, καὶ ἐκεῖ ὀλίγον· διότι με τραυλίζοντα χεῖλη καὶ με ἄλλη γλῶσσα θέλει λαλήσῃ πρὸς τούτον τὸν λαόν. Πρὸς τοὺς ὁποίους εἶπεν, Τούτο εἶναι ἡ ἀνάπαυσις, με τὴν ὁποῖαν

δύνασθε να αναπαύσητε τον κεκοπιασμένον· και τούτο είναι η αναψυχή· αλλ' αυτοί δεν ηθέλησαν να ακούσουν. Αλλά ο λόγος του Κυρίου ήτο προς αυτούς εντολή επί εντολήν, εντολή επί εντολήν· γραμμή επί γραμμήν, γραμμή επί γραμμήν· εδώ ολίγον, και εκεί ολίγον· διά να υπάγουν, και να πέσουν προς τα οπίσω, και να συντριβούν, και να παγιδευθούν, και να συλληφθούν. Διά τούτο ακούσατε τον λόγον του Κυρίου, άνδρες χλευασταί, οι άρχοντες του λαού τούτου, ο οποίος είναι εν Ιερουσαλήμ. Επειδή είπατε, Εκάμαμεν διαθήκην με τον θάνατον, και με τον άδην είμεθα εν συμφωνία· όταν η πλημμυρούσα μάστιξ διέλθη, δεν θέλει έλθει εις ημάς· διότι εκάμαμεν το ψεύδος καταφύγιόν μας, και υπό την ψευδολογίαν εκρύφθημεν· διά τούτο ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Ιδού, εγώ θέτω εν Σιών θεμέλιον, λίθον, λίθον δεδοκιμασμένον, ακρογωνιαίον πολύτιμον, θεμέλιον ασφαλές· ο πιστεύων δεν θέλει σπεύσει. Και θέλω θέσει την κρίσιν εις στάθμην, και την δικαιοσύνην εις σταθμόν· και το χάλαζα θέλει σαρώσει το καταφύγιον του ψεύδους, και τα ύδατα θέλουσι κατακλύσει το κρησφύγετον. Και η διαθήκη σας με τον θάνατον θέλει ακυρωθή, και η συμφωνία σας με τον άδην δεν θέλει σταθή· όταν η πλημμυρούσα μάστιξ διέλθη, τότε θέλετε καταπατηθή υπ' αυτής. Ησαΐας 28:9–18.

Η «πλημμυρίζουσα μάστιξ» της βιβλικής προφητείας είναι η προοδευτική κρίση του νόμου της Κυριακής, η οποία αρχίζει με τον προσεχή νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες. Εκείνοι οι μωροί, πονηροί Λαοδικείς, οι οποίοι δεν κατέχουν την «αγάπη της αληθείας» και, ως εκ τούτου, απορρίπτουν την αύξηση της γνώσεως, πιστεύουν ότι η «πλημμυρίζουσα μάστιξ» «δεν θα έλθει» επ' αυτούς, διότι, μεταξύ άλλων, επέλεξαν να αποδεχθούν έναν ψευδή ορισμό ενός συμβόλου της Ρώμης στη βιβλική προφητεία. Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, παρήγαγαν ένα ψευδές προφητικό υπόδειγμα, βασισμένο επάνω στο δικό τους προφητικό θεμέλιο. Το θεμέλιό τους είναι οικοδομημένο επάνω στην άμμο, η οποία αντιπροσωπεύει πλήθος μικρών συντετριμμένων λίθων. Το θεμέλιο των σοφών είναι οικοδομημένο επάνω στον ένα και μοναδικό Βράχο.

Σύμφωνα με τη χάρη του Θεού, που μου δόθηκε, ως σοφός αρχιτέκτων έθεσα το θεμέλιο, και άλλος οικοδομεί επάνω σ' αυτό. Αλλά ας προσέχει ο καθένας πώς οικοδομεί επάνω σ' αυτό. Διότι άλλο θεμέλιο κανείς δεν μπορεί να θέσει εκτός από εκείνο που έχει τεθεί, το οποίο είναι ο Ιησούς Χριστός. Εάν δε κάποιος οικοδομεί επάνω σ' αυτό το θεμέλιο χρυσό, άργυρο, πολύτιμους λίθους, ξύλα, χόρτο, καλάμη· το έργο καθενός θα γίνει φανερό· επειδή η ημέρα θα το φανερώσει, διότι θα αποκαλυφθεί με φωτιά· και η φωτιά θα δοκιμάσει το έργο καθενός, ποιο είναι. Α' Κορινθίους 3:10–13.

Τα ψευδή θεμέλια αντιπαρατίθενται προς το αληθινό θεμέλιο, το οποίο είναι ο Χριστός Ιησούς—η Πέτρα. Το αληθινό ή το ψευδές θεμέλιο αποκαλύπτεται κατά την τελική από τις τρεις δοκιμασίες του Δανιήλ. Αποκαλύπτεται «διά πυρός»—του πυρός του Αγγελιοφόρου της Διαθήκης, ο οποίος θα έλθει αιφνιδίως στον ναό Του. Τότε φανερώνεται μία τάξη ανθρώπων που έχουν συνάψει διαθήκη με τον θάνατο, και φανερώνεται μία τάξη που έχουν συνάψει διαθήκη ζωής.

Ίδου, εγώ αποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου, καὶ θέλει ἐτοιμάσει τὴν ὁδὸν ἔμπροσθέν μου· καὶ ἐξαίφνης θέλει ἔλθει εἰς τὸν ναὸν αὐτοῦ ὁ Κύριος, τὸν ὁποῖον σεις ζητεῖτε, καὶ ὁ ἄγγελος τῆς διαθήκης, εἰς τὸν ὁποῖον σεις εὐαρεστεῖσθε· ἰδού, ἔρχεται, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων. Ἄλλὰ τίς δύναται νὰ ὑπομείνῃ τὴν ἡμέραν τῆς ἐλεύσεως αὐτοῦ; καὶ τίς θέλει σταθῆ ὅταν φανῆ; διότι αὐτὸς εἶναι ὡς πῦρ χωνευτηρίου καὶ ὡς σαπούνη λευκαντῶν· καὶ θέλει καθίσει ὡς

χωνευτής και καθαριστής τοῦ ἀργυρίου· καὶ θέλει καθαρῖσει τοὺς υἱοὺς τοῦ Λευῖ, καὶ θέλει ἐκκαθαρίσει αὐτοὺς ὡς τὸν χρυσὸν καὶ ὡς τὸ ἀργύριον, διὰ νὰ προσφέρουν εἰς τὸν Κύριον προσφορὰν ἐν δικαιοσύνῃ. Τότε ἡ προσφορὰ τοῦ Ἰούδα καὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ θέλει εἶσθαι εὐάρεστος εἰς τὸν Κύριον, ὡς ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς ἀρχαίαις καὶ ὡς ἐν τοῖς προτέροις ἔτεσιν. Καὶ θέλω πλησιάσει πρὸς ἐσᾶς εἰς κρίσιν· καὶ θέλω εἶσθαι ταχὺς μάρτυς ἐναντίον τῶν μάγων, καὶ ἐναντίον τῶν μοιχῶν, καὶ ἐναντίον τῶν ψευδορκούντων, καὶ ἐναντίον ἐκείνων οἵτινες καταδυναστεύουν τὸν μισθωτὸν ἐν τῷ μισθῷ αὐτοῦ, τὴν χήραν καὶ τὸν ὄρφανόν, καὶ ἀποστεροῦν τὸν ξένον τοῦ δικαίου αὐτοῦ, καὶ δὲν με φοβοῦνται, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων. Μαλαχίας 3:1–5.

Ο Ἄγγελος τῆς Διαθήκης ἐγγίζει ἐν κρίσει ὅταν ἡ διαδικασία δοκιμασίας τοῦ Δανιὴλ φθάνει στὴν τρίτη δοκιμὴ καὶ οἱ σοφοὶ καὶ οἱ ἀσεβεῖς δοκιμάζονται. Ἡ τριμερὴς διαδικασία δοκιμασίας τοῦ Δανιὴλ ἀρχίζει στὸν καιρὸ τοῦ τέλους, ὅταν τὸ βιβλίον τοῦ Δανιὴλ ἀποσφραγίζεται καὶ ἡ γνώση αὐξάνεται. Ἡ αὐξηση τῆς γνώσεως καθίσταται σαφὴς μέσω τοῦ ἔργου τοῦ ἐκλεκτοῦ ἀγγελιαφόρου ποῦ σαλπίζει σάλπιγγα. Αὐτός ὁ ἀγγελιαφόρος προσφωνεῖται ἀπὸ τὸν Μαλαχία ὡς ὁ «ἀγγελιαφόρος» ποῦ «ετοιμάζει τὴν οδὸ» πρὶν ἀπὸ τὴν ἔλευση τοῦ Ἀγγέλου τῆς Διαθήκης, ὁ ποῖος ἀποκαλύπτει διὰ πυρὸς ποῖος ἔχει εἰσελθεῖ σὲ διαθήκη με Αὐτόν ἢ ποῖος ἐπέλεξε νὰ συνάψει διαθήκη με τὸν θάνατο. Στὴν ἱστορία τῶν Μιλλεριτῶν ὁ Χριστὸς ἦλθε αἰφνιδίως στὸν ναὸ Του στὶς 22 Ὀκτωβρίου 1844, ἓνα ὀρόσημο ποῦ προεικονίζει τὸν προσεχὴ νόμο τῆς Κυριακῆς.

«Ἡ ἔλευση τοῦ Χριστοῦ ὡς τοῦ ἀρχιερέως μας στα Ἅγια τῶν Ἁγίων, γιὰ τὸν καθαρισμό τοῦ ἁγιαστηρίου, ἡ ποῖα τίθεται ἐνώπιόν μας στὸ Δανιὴλ 8:14· ἡ ἔλευση τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Παλαιὸ τῶν ἡμερῶν, ὅπως παρουσιάζεται στὸ Δανιὴλ 7:13· καὶ ἡ ἔλευση τοῦ Κυρίου στὸν ναὸ Του, ὅπως προείπε ὁ Μαλαχίας, ἀποτελοῦν περιγραφές τοῦ ἰδίου γεγονότος· καὶ αὐτὸ παριστάνεται ἐπίσης ἀπὸ τὴν ἔλευση τοῦ νυμφίου στὸν γάμο, ὅπως περιγράφεται ἀπὸ τὸν Χριστὸ στὴν παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων, στὸ Κατὰ Ματθαῖον 25». Ἡ Μεγάλῃ Διαμάχη, 426.

Ἡ τελικὴ ἀπὸ τὶς τρεῖς δοκιμασίες τοῦ Δανιὴλ λαμβάνει χώρα κατὰ τὸν ἐπικείμενο νόμο τῆς Κυριακῆς, ὅταν ὁ Ἄγγελος τῆς Διαθήκης ἐρχεται γιὰ νὰ ἀποκαλύψει διὰ πυρὸς ποῖος ἔχει συνάψει διαθήκη με τὴ ζωὴ ἢ με τὸν θάνατο, πράγμα τὸ ποῖο τίθεται στὸ πλαίσιο τῶν Λευιτῶν. Ὅταν ὁ Μαλαχίας περιγράφει τὶς φρόνιμες καὶ μωρές παρθένες τοῦ Ματθαίου, οἱ ποῖες εἶναι οἱ Λαοδικεῖς καὶ οἱ Φιλαδελφεῖς τοῦ Ἰωάννη, καὶ οἱ σοφοὶ καὶ οἱ ἀσεβεῖς τοῦ Δανιὴλ, ἀμφότερες οἱ ομάδες δοκιμάζονται διὰ πυρὸς, καὶ τότε φανερώνουν ποῖος εἶναι, ἢ ποῖος δὲν εἶναι, Λευίτης.

Οἱ Λευῖτες εἶναι τὸ σύμβολο ἐκείνων ποῦ στάθηκαν πιστὰ στὶς δύο ἀποστασίες τῶν χρυσῶν μόσχων. Ἡ πρώτη ἀποστασία ἦταν ἐκείνη τοῦ Ααρῶν, καὶ ἡ δευτέρῃ ἦταν ἡ ἀποστασία τοῦ Ἱεροβοάμ. Καὶ στὶς δύο ἀπεικονίσεις οἱ Λευῖτες ἀντιπροσώπευαν τοὺς πιστοὺς, καὶ ἀμφότερες οἱ ἀπεικονίσεις παρέχουν δύο μάρτυρες τῆς πιστότητας μιᾶς ομάδας ποῦ εκπροσωπεῖται ἀπὸ τοὺς Λευῖτες κατὰ τὸν προσεχῶς ἐρχόμενο κυριακάτικο νόμο. Ὁ Ααρῶν κατασκεύασε ἓναν χρυσὸ μόσχο. Ὁ χρυσὸς εἶναι τὸ σύμβολο τῆς Βαβυλώνας, καὶ ὁ μόσχος εἶναι εἰκόνα θηρίου. Κατόπιν θέσπισε εορτὴ, καὶ ὁ ἀνόητος λαὸς χόρευε γυμνὸς γύρω ἀπὸ τὸν μόσχο. Ὅλη ἡ ἀποστασία τοὺς θεμελιωνόταν καὶ υποκινούνταν στὴν ἀπόρριψη τοῦ Μωυσῆ, τοῦ ἐκλεκτοῦ ἀγγελιαφόρου.

Και είπε ο Μωυσής προς τον Ααρών· Τι σου έκαμεν ο λαός ούτος, ώστε επέφερες επ' αυτούς αμαρτίαν τόσον μεγάλην; Και είπε ο Ααρών· Ας μη εξαφθή η οργή του κυρίου μου· συ γνωρίζεις τον λαόν, ότι είναι επιρρεπής εις το κακόν. Διότι μοι είπον· Κάμε εις ημάς θεούς, οίτινες θέλουσι προπορεύεσθαι ημών· επειδή ως προς τον Μωυσήν τούτον, τον άνθρωπον όστις ανέβιβασεν ημάς εκ γης Αιγύπτου, δεν εξεύρομεν τι έγγεινεν εις αυτόν. Και είπα προς αυτούς· Όστις έχει χρυσίον, ας το αποσπάση. Ούτω μοι έδωκαν αυτό· τότε έρριψα αυτό εις το πυρ, και εξήλθεν ο μόσχος ούτος. Και όταν είδεν ο Μωυσής ότι ο λαός ήτο γυμνός· (διότι ο Ααρών είχεν εκγυμνώσει αυτούς προς αισχύνην αυτών μεταξύ των εχθρών αυτών·) τότε εστάθη ο Μωυσής εις την πύλην του στρατοπέδου και είπε· Τις είναι με το μέρος του Κυρίου; ας έλθη προς εμέ. Και συνήχθησαν προς αυτόν πάντες οι υιοί του Λευϊ. Και είπε προς αυτούς· Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός του Ισραήλ· Ας βάλη έκαστος την ρομφαίαν αυτού εις την πλευράν αυτού, και διέλθετε και επανέλθετε από πύλης εις πύλην διά μέσου του στρατοπέδου, και θανατώσατε έκαστος τον αδελφόν αυτού, και έκαστος τον φίλον αυτού, και έκαστος τον πλησίον αυτού. Και έπραξαν οι υιοί του Λευϊ κατά τον λόγον του Μωυσέως· και έπεσον εκ του λαού κατά την ημέραν εκείνην έως τρεις χιλιάδες άνδρες. Έξοδος 32:21–28.

Εκείνοι που χόρευαν ήταν Λαοδικεΐς, οι οποίοι φανέρωσαν «την αισχύνη της γυμνότητός των», πράγμα που αποτελεί την προειδοποίηση της έκτης πληγής, μια προειδοποίηση περί της αναγκαιότητας να κατανοηθεί ορθώς η τριμερής σύσταση της σύγχρονης Ρώμης ως του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτου. Η προειδοποίηση εκείνη αντιφάσκει ευθέως προς την ιδιωτική ερμηνεία του Uriah Smith, η οποία κατέστρεψε τις αλήθειες που συνδέονται με την έκτη πληγή και τον Αρμαγεδδώνα.

Εκείνοι που εκδήλωσαν τη Λαοδικειακή τους κατάσταση είχαν απορρίψει την εξουσία του εκλεκτού αγγελιοφόρου και εκδήλωσαν την ίδια συγκεχυμένη κατανόηση με εκείνους που επιλέγουν να ταυτίζουν το σατανικό σύμβολο του «καθημερινού» με το θεϊκό σύμβολο της διακονίας του Χριστού στο αγιαστήριο. Απέδωσαν την απελευθέρωσή τους σε έναν συμβολικό θεό, αλλά ο θεός που επέλεξαν να λατρεύσουν ήταν σύμβολο του θεού της Αιγύπτου, και η Αίγυπτος είναι σύμβολο του δράκοντος. Όπως και με τον Λαοδικειακό Αντβεντισμό, απέρριψαν την αλήθεια ότι το «καθημερινό» είναι σύμβολο της παγανιστικής Ρώμης, του δράκοντος, και ταύτισαν το σατανικό σύμβολο ως σύμβολο του Χριστού.

Υιέ άνθρωπου, στρέψον τὸ πρόσωπόν σου ἐναντίον τοῦ Φαραὼ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, καὶ προφήτευσον ἐναντίον αὐτοῦ καὶ ἐναντίον πάσης τῆς Αἰγύπτου· λάλει καὶ εἰπέ· Οὕτως λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἴδου, ἐγὼ εἶμαι ἐναντίον σου, Φαραὼ βασιλεὺ τῆς Αἰγύπτου, ὁ μέγας δράκων ὁ κείμενος ἐν μέσῳ τῶν ποταμῶν αὐτοῦ, ὅστις εἶπεν· Ὁ ποταμὸς μου εἶναι ἐμός, καὶ ἐγὼ ἐποίησα αὐτὸν δι' ἐμαυτὸν. Ἰεζεκιήλ 29:2, 3.

Οι στασιαστές του Ααρών πίστεψαν το ψεύδος ότι ένα σύμβολο του δράκοντος, το οποίο εκπροσωπείτο από τον χρυσό μόσχο, ήταν ο θεός που τους είχε ελευθερώσει από τη δουλεία της Αιγύπτου. Ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός πιστεύει το ψεύδος ότι ένα σύμβολο της παγανιστικής Ρώμης (του δράκοντος), το οποίο εκπροσωπείται από «το καθημερινόν», είναι σύμβολο του Χριστού, του οποίου το έργο είναι να ελευθερώνει τους ανθρώπους από τη δουλεία της αμαρτίας διά της διακονίας Του στο ουράνιο αγιαστήριο. Απέρριψαν επίσης τον εκλεκτό αγγελιοφόρο, όπως έπραξε και ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός στη διαμάχη περί του συμβολισμού του «καθημερινού».

Κατά την πρώτη γενεά (1844 έως 1888) του Λαοδικειανού Αντβεντισμού, απέρριψαν το έργο του Μίλλερ όσον αφορά τον προσδιορισμό των επτά καιρών. Κατά τη δεύτερη γενεά τους (1888 έως 1919) άρχισαν τη διαδικασία απορρίψεως της αλήθειας περί «του καθημερινού». Κατά την τρίτη γενεά τους (1919 έως 1957) είχαν επανέλθει στην κατανόηση του αποστατημένου Προτεσταντισμού ότι οι λησταί του λαού σου είναι ο Αντίοχος Επιφανής. Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 απέρριψαν τον ρόλο του Ισλάμ στη βιβλική προφητεία, όταν κατά την ημερομηνία εκείνη έφθασε το τρίτο ουαί. Καθεμία από αυτές τις τέσσερις αλήθειες υποστηρίχθηκε από τον Μίλλερ και παρίσταται επί των δύο πινάκων του Αββακούμ, και καθεμία είναι θεμελιώδης αλήθεια αποδιδόμενη στο έργο του Μίλλερ, τον οποίον η Αδελφή Ουάιτ αποκαλεί «τον εκλεκτόν».

Η ανταρσία του Ιεροβοάμ άρχισε με την απαρχή του βόρειου βασιλείου, το οποίο αποτελούνταν από τις δέκα φυλές που κατέστησαν τον Ιεροβοάμ πρώτο τους βασιλέα. Ο Ιεροβοάμ κατασκεύασε δύο χρυσούς μόσχους και έθεσε τον έναν στη Βαιθήλ, που σημαίνει οίκος του Θεού, και τον άλλον στη Δαν, που σημαίνει κρίση. Από κοινού, η Βαιθήλ και η Δαν αντιπροσωπεύουν τον συνδυασμό εκκλησίας (Βαιθήλ) και κράτους (Δαν). Και, όπως στην ανταρσία του Ααρών, οι μόσχοι κατασκευάστηκαν από χρυσό, σύμβολο της Βαβυλώνας, και αμφότεροι ήσαν εικόνα θηρίου. Όπως και ο Ααρών, ο Ιεροβοάμ καθιέρωσε ετήσια εορτή και προσδιόρισε τους μόσχους ως τους θεούς που ελευθέρωσαν τον λαό του Θεού από την Αίγυπτο.

Και είπε ο Ιεροβοάμ στην καρδιά του: Τώρα η βασιλεία θα επιστρέψει στον οίκο του Δαβίδ· αν αυτός ο λαός ανεβαίνει για να προσφέρει θυσία στον οίκο του Κυρίου στην Ιερουσαλήμ, τότε η καρδιά αυτού του λαού θα στραφεί πάλι προς τον κύριό τους, προς τον Ροβοάμ, τον βασιλιά του Ιούδα· και θα με θανατώσουν και θα επιστρέψουν στον Ροβοάμ, τον βασιλιά του Ιούδα. Τότε ο βασιλιάς πήρε συμβουλή, και έκαμε δύο μόσχους χρυσούς, και τους είπε: Είναι πολύ για σας να ανεβαίνετε στην Ιερουσαλήμ· ιδού οι θεοί σου, Ισραήλ, που σε ανέβασαν από τη γη της Αιγύπτου. Και έστησε τον έναν στη Βαιθήλ, και τον άλλον τον έβαλε στη Δαν. Και το πράγμα αυτό έγινε αμαρτία· διότι ο λαός πήγαινε να προσκυνήσει ενώπιον του ενός, μέχρι τη Δαν. Και έκαμε οίκο υψηλών τόπων, και έκαμε ιερείς από τα κατώτερα στρώματα του λαού, οι οποίοι δεν ήταν από τους υιούς του Λευί. Και ο Ιεροβοάμ καθόρισε εορτή στον όγδοο μήνα, τη δέκατη πέμπτη ημέρα του μήνα, όμοια με την εορτή που είναι στον Ιούδα, και ανέβηκε στο θυσιαστήριο. Έτσι έκαμε στη Βαιθήλ, θυσιάζοντας στους μόσχους που είχε κάμει· και εγκατέστησε στη Βαιθήλ τους ιερείς των υψηλών τόπων που είχε κάμει. Έτσι ανέβηκε στο θυσιαστήριο που είχε κάμει στη Βαιθήλ, τη δέκατη πέμπτη ημέρα του όγδοου μήνα, δηλαδή στον μήνα που είχε επινοήσει από την ίδια του την καρδιά· και καθόρισε εορτή για τους υιούς Ισραήλ· και ανέβηκε στο θυσιαστήριο, και θυμίασε. 1 Βασιλέων 12:26–33.

Ο Ιεροβοάμ «εμηχανεύθη εν τη καρδιά αυτού», πράγμα το οποίο αντιπροσωπεύει το έργο του Uriah Smith κατά την εισαγωγή μιας «ιδιωτικής ερμηνείας», επάνω στην οποία να οικοδομήσει το προφητικό του πρότυπο. Ο Ιεροβοάμ ακολούθησε το υπόδειγμα του Ααρών και, κατ' αυτόν τον τρόπο, παρεποίησε έναν θεό της Αιγύπτου ως τον αληθινό Θεό. Ο θεός που παρήγαγαν αμφότεροι, ο Ααρών και ο Ιεροβοάμ, βασιζόταν σε εσφαλμένη εφαρμογή ενός συμβόλου της διττής φύσεως της Ρώμης ως συμβόλου κρατικής και εκκλησιαστικής εξουσίας. Τόσο ο Ααρών όσο και ο Ιεροβοάμ ταύτιζαν μια εικόνα της δυνάμεως του δράκοντος με τον συμβολισμό μιας εικόνας του θηρίου. Έτσι, αμφότερες εκείνες οι ιερές ιστορίες της αποστασίας αντιπροσωπεύουν τη μεγάλη

δοκιμασία του λαού του Θεού, διά της οποίας θα αποφασισθεί η αιώνια μοίρα τους. Η δοκιμασία αυτή, σύμφωνα με την έμπνευση, είναι η δοκιμασία του σχηματισμού της εικόνας του θηρίου.

Η πρώτη διαμάχη σχετικά με το σύμβολο της Ρώμης ως «των ληστών του λαού σου», η οποία βρήκε τον δρόμο της στο πρωτοπόρο διάγραμμα του 1843, υποστήριζε ότι ο Αντίοχος Επιφανής ήταν ο ληστής, αντί της πραγματικότητας ότι οι ληστές είναι η Ρώμη. Η πρώτη διαμάχη αντιπροσώπευε την τελευταία διαμάχη σχετικά με το ότι οι ληστές του λαού σου είναι η Ρώμη, όπου τώρα υποστηρίζεται ότι οι ληστές είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες, και όχι η Ρώμη. Ωστόσο, ο Αντίοχος είναι σύμβολο των Ηνωμένων Πολιτειών στα εδάφια δέκα έως δεκαπέντε του Δανιήλ ένδεκα, έτσι το αρχικό ψεύδος και το τελικό ψεύδος σχετικά με το ποιος αντιπροσωπεύεται είναι ταυτόσημα.

Το σκότος και η σύγχυση ως προς το τι αντιπροσώπευε ο Αντίοχος στις έσχατες ημέρες, παράγουν σύγχυση ως προς την εικόνα του θηρίου, όπως συνέβη και με την αποστασία του Ααρών και του Ιεροβοάμ. Η σύγχυση ως προς την εικόνα του θηρίου λαμβάνει χώρα ακριβώς κατά τον χρόνο κατά τον οποίο η μεγάλη δοκιμασία για τον λαό του Θεού είναι η διαμόρφωση της εικόνας του θηρίου.

«Ο Κύριος μου έδειξε καθαρά ότι η εικόνα του θηρίου θα σχηματισθεί πριν κλείσει η περίοδος της χάριτος· διότι αυτή πρόκειται να αποτελέσει τη μεγάλη δοκιμασία για τον λαό του Θεού, μέσω της οποίας θα αποφασισθεί η αιώνια μοίρα τους. Η θέση σας αποτελεί ένα τέτοιο συνονθύλευμα αντιφάσεων, ώστε ελάχιστοι μόνο θα πλανηθούν.»

«Στην Αποκάλυψη 13 το θέμα αυτό παρουσιάζεται σαφώς: [Αποκάλυψη 13:11–17, παρατίθεται].»

«Αυτή είναι η δοκιμασία που πρέπει να περάσει ο λαός του Θεού προτού σφραγιστεί. Όλοι όσοι απέδειξαν την αφοσίωσή τους προς τον Θεό τηρώντας τον νόμο Του και αρνούμενοι να δεχθούν ένα νόθο σάββατο, θα ταχθούν υπό το λάβαρο του Κυρίου Θεού Ιεχωβά και θα λάβουν τη σφραγίδα του ζώντος Θεού. Εκείνοι που παραδίδουν την αλήθεια της ουράνιας προελεύσεως και αποδέχονται το κυριακάτικο σάββατο, θα λάβουν το χάραγμα του θηρίου.»
Manuscript Releases, τόμος 15, 15.

Όταν η αδελφή Γουάιτ ενέκρινε την άποψη του Μίλλερ ότι «το καθημερινόν» αντιπροσωπεύει την ειδωλολατρική Ρώμη, δήλωσε ότι από το 1844 και έπειτα «άλλες απόψεις», στον πληθυντικό, έχουν υιοθετηθεί, οι οποίες παρήγαγαν «σκότος και σύγχυση». Η σύγχυση που προκαλείται από ψευδείς απόψεις περί «του καθημερινού», το οποίο είναι σύμβολο της ειδωλολατρικής Ρώμης, ως «οι λησταί του λαού σου», προκαλεί σύγχυση και σκότος όσον αφορά τη διάκριση μεταξύ της Ρώμης και της εικόνας της Ρώμης.

Οι πρώτες και τελευταίες διαμάχες σχετικά με ένα σύμβολο της Ρώμης έλαβαν χώρα μεταξύ ενός πρώην λαού της διαθήκης, ο οποίος παραμεριζόταν, και ενός λαού που τότε καθίστατο ο νέος λαός της διαθήκης του Θεού. Η διαμάχη περιλάμβανε και μια απροθυμία να υποταχθούν στους καθιερωμένους κανόνες της γραμματικής, διότι η λέξη «επίσης» στο εδάφιο δεκατέσσερα απορρίφθηκε από τους Προτεστάντες, οι οποίοι έτσι ισχυρίζονταν ότι οι ληστές πρέπει να είναι η ίδια δύναμη που παριστάνεται στα προηγούμενα εδάφια.

Αυτό αντιπροσώπευε μια διαστροφή των Γραφών όταν ο Αντίοχος εξαναγκαζόταν να είναι οι λησταί. Ήταν ιδιωτική ερμηνεία, διότι κάθε ψευδής διδασκαλία που αντιτίθεται στην αλήθεια είναι ιδιωτική ερμηνεία. Η ίδια η διαμάχη κατέστη θεμελιώδης αλήθεια, διότι καταγράφηκε στο πρωτοπόρο διάγραμμα του 1843. Η επικύρωση του διαγράμματος διά της έμπνευσης επιβεβαίωσε και επικύρωσε «τους ληστές» ως σύμβολο της Ρώμης και μεγάλυνε τη σοβαρότητα της αλήθειας, διότι το να απορρίψει κανείς τη διδασκαλία σήμαινε να απορρίψει αμφότερα, τα θεμέλια και την εξουσία του Πνεύματος της Προφητείας.

Η ορθή κατανόηση των ληστών του λαού σου ως αντιπροσωπευόντων τη Ρώμη, προστεθείσα στο προφητικό υπόδειγμα το οποίο οι άγγελοι έδωσαν στον William Miller, διότι συμφωνούσε με το προφητικό υπόδειγμα το οποίο εκείνος κατέληξε να κατανοήσει και να παρουσιάσει, ήτοι ότι: η ειδωλολατρική και η παπική Ρώμη ήσαν το θεμέλιον όλων των προφητικών εφαρμογών του.

Η ιδιωτική ερμηνεία του Ουρία Σμιθ, η οποία ταύτιζε τον βασιλέα του βορρά στο τριακοστό έκτο εδάφιο του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ με τη Γαλλία, και κατόπιν, στο τεσσαρακοστό εδάφιο, με την Τουρκία, συνίστατο σε δύο εσφαλμένες ταυτίσεις του βασιλέως του βορρά. Η απόρριψη των θεμελίων εκ μέρους του Σμιθ το 1863 παρήγαγε μια τύφλωση που δεν του επέτρεψε να διακρίνει έναν από τους πλέον βασικούς κανόνες της προφητείας, ήτοι: ότι περίπου κατά τον χρόνο του Χριστού η προφητεία απεικόνιζε τις σύγχρονες πνευματικές οντότητες οι οποίες είχαν προτυπωθεί από τις αρχαίες κυριολεκτικές οντότητες. Ο Παύλος δίδαξε ρητώς αυτήν την αλήθεια, καθώς προσδιόρισε ότι εκείνο που ήλθε πρώτο ήταν το κυριολεκτικό, και κατόπιν το πνευματικό.

Αλλ' όχι πρώτα το πνευματικόν, αλλά το φυσικόν· έπειτα το πνευματικόν. Α' Κορινθίους 15:46.

Ο Σμιθ ανήκε στον λαό της διαθήκης, ο οποίος είχε αντικαταστήσει τον αποστάτη Προτεσταντισμό ως λαό του Θεού, αλλά υπερασπίστηκε την ανταρσία τους όταν απέρριψε τους επτά καιρούς και εισήγαγε το διάγραμμά του του 1863. Η εφαρμογή της ιδιωτικής του ερμηνείας παρήγαγε μια ψευδή κατανόηση του Αρμαγεδδώνα στο δέκατο έκτο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, πράγμα που αποτελεί μια ακόμη δοκιμασία σχετικά με τη σωστή κατανόηση της Ρώμης.

Με την πρώτη διαμάχη περί των ληστών, ο Smith αντιπροσώπευε εκείνους που είχαν εμπλακεί με την πρώτη εκπλήρωση της παραβολής των δέκα παρθένων. Έτσι, με την προσωπική του άποψη περί του βασιλέως του βορρά, αντιπροσωπεύει έναν λαό της διαθήκης ο οποίος παραμεριζόταν μεταξύ 1856 και 1863, καθώς καθίστατο η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας. Όπως και με τους Προτεστάντες στη διαμάχη περί των ληστών, ο Smith παραγνώρισε τη γραμματική αυθεντία του χωρίου, το οποίο διαστρέβλωσε με την ιδιωτική του ερμηνεία, διότι, γραμματικώς, ο βασιλεύς του βορρά από το εδάφιο τριάντα ένα έως το εδάφιο σαράντα πέντε είναι πάντοτε και μόνον η παπική εξουσία.

Με τη διαμάχη περί «του καθημερινού», εισήχθησαν ψεύδη στην Αντβεντιστική ιστορία από τον Willie White και τον A. G. Daniells, προκειμένου να υποστηριχθεί η παλαιά Προτεσταντική άποψη ότι «το καθημερινό» αντιπροσώπευε τη διακονία του Χριστού στο αγιαστήριο. Η συγκεκριμένη αυτή ιστορία έχει προσδιοριστεί στους Πίνακες του Αββακούμ, αλλά είναι σημαντικό να σημειωθεί η ψευδής μαρτυρία που συνδέεται με την προώθηση και εδραίωση της

εσφαλμένης άποψης, διότι η ορθή κατανόηση αναγνωρίστηκε από τον Miller στη Δευτέρα Θεσσαλονικείς, όπου το ζήτημα είναι η αντίθεση μεταξύ εκείνων που αγαπούν την αλήθεια και εκείνων που πιστεύουν το ψεύδος.

Η διαμάχη περί του «καθημερινού» προσθέτει στην κατανόηση γραμμή επί γραμμή ότι η τελική διαμάχη της Ρώμης λαμβάνει χώρα κατά τον καιρό της εκχύσεως του Αγίου Πνεύματος. Καθώς το Άγιο Πνεύμα εκχέεται άνωθεν, μία δύναμις εκ των κάτω ανέρχεται και κυριεύει εκείνους που τη δέχονται ως δύναμη του Θεού, αν και είναι ισχυρή πλάνη.

«Οι δύο μεγάλες δυνάμεις που βρίσκονται σε αντιπαράθεση εργάζονται, η μία από κάτω, η άλλη από πάνω. Κάθε άνθρωπος βρίσκεται υπό τη μυστική επιρροή της μιας ή της άλλης, και οι πράξεις του θα φανερώσουν τον χαρακτήρα της έμπνευσης από την οποία προέρχονται. Εκείνοι που είναι ενωμένοι με τον Χριστό θα εργάζονται πάντοτε κατά τις γραμμές του Χριστού. Εκείνοι που είναι σε ένωση με τον Σατανά θα εργάζονται υπό την έμπνευση του αρχηγού τους, αντιτιθέμενοι στη δύναμη και στη δράση του Αγίου Πνεύματος. Η θέληση του ανθρώπου αφήνεται ελεύθερη να ενεργήσει, και μέσω της ενέργειας αποκαλύπτεται ποιο πνεύμα επιδρά επάνω στην καρδιά. “Από τους καρπούς αυτών θέλετε γνωρίσει αυτούς.”» The 1888 Materials, 1508.

Η προφητική αντίθεση στη διαμάχη περί «του καθημερινού» συνίσταται στην ταύτιση ενός συμβόλου του δράκοντος ως συμβόλου του Χριστού. Εκείνοι που απορρίπτουν την αλήθεια απορρίπτουν επίσης τον ρόλο του Μίλλερ, ο οποίος ανακάλυψε αυτή την αλήθεια, και πράττοντας τούτο απορρίπτουν το Άγιο Πνεύμα και διαπράττουν την ασυγχώρητη αμαρτία.

Θα εξετάσουμε σε επόμενο άρθρο μία αντιπαράθεση σχετικά με τη Ρώμη, η οποία έλαβε χώρα λίγο μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001.

«Ζούμε σε καιρό κατά τον οποίο η ζωή είναι υψίστης αξίας και εξαιρετικού ενδιαφέροντος. Το τέλος πάντων επλησίασε. Συγκλονιστικές εξελίξεις θα εκτυλισσονται συνεχώς ενώπιόν μας· διότι άορατοι παράγοντες εργάζονται, εκδηλώνοντας έντονη δραστηριότητα. Οι δυνάμεις του σκότους από κάτω κινούνται επάνω σε ανθρώπινα όργανα, και πονηροί άνθρωποι συνεργάζονται με πονηρούς αγγέλους για να πολεμήσουν εναντίον των εντολών του Θεού και της πίστεως του Ιησού· ενώ συγχρόνως δύναμη από άνω ενεργεί επάνω σε εκείνους που θα υποταχθούν στις θείες επιρροές, και ο λαός του Θεού συνεργάζεται με ουράνιες νοημοσύνες. Τίποτε λιγότερο από αληθινή, γνήσια πίστη δεν θα αντέξει την πίεση που θα επέλθει επάνω σε κάθε ψυχή ανθρώπου κατά τις έσχατες αυτές ημέρες, για να τον δοκιμάσει και να τον εξετάσει. Ο Θεός πρέπει να είναι το καταφύγιό μας· δεν μπορούμε να εμπιστευόμαστε σε τύπο, ομολογία, τελετή ή θέση, ούτε να νομίζουμε ότι, επειδή έχουμε όνομα ότι ζούμε, θα μπορούμε να σταθούμε κατά την ημέρα της δοκιμασίας. Καθετί που μπορεί να σαλευθεί θα σαλευθεί, και όσα δεν μπορούν να σαλευθούν από τις απάτες και τις πλάνες των εσχάτων αυτών ημερών θα παραμείνουν. Καθήλωσε την ψυχή επάνω στον αιώνιο Βράχο· διότι μόνο εν Χριστώ θα υπάρχει ασφάλεια. Ο Ιησούς περιέγραψε τις ημέρες στις οποίες ζούμε ως ημέρες κινδύνου. Είπε: “Καθώς δε αι ημέραι του Νώε, ούτω θέλει είσθαι και η παρουσία του Υιού του ανθρώπου. Διότι καθώς εν ταις ημέραις ταις προ του κατακλυσμού ήσαν τρώγοντες και πίνοντες, νυμφεύοντες και νυμφευόμενοι, έως της ημέρας καθ’ ην ο Νώε εισήλθεν εις την

κιβωτόν, και δεν ενόησαν εωσού ήλθεν ο κατακλυσμός και εσήκωσεν άπαντας, ούτω θέλει είσθαι και η παρουσία του Υιού του ανθρώπου.” “Ομοίως καθώς έγεινεν εν ταις ημέραις του Λωτ· έτρωγον, έπινον, ηγόραζον, επώλουν, εφύτευον, ωκοδόμουν· καθ’ ην δε ημέραν εξήλθεν ο Λωτ από Σοδόμων, έβρεξε πυρ και θείον απ’ ουρανού και απώλεσεν άπαντας· ωσαύτως θέλει είσθαι καθ’ ην ημέραν ο Υιός του ανθρώπου φανερούται.” “Όταν δε έλθη ο Υιός του ανθρώπου εν τη δόξη αυτού, και πάντες οι άγιοι άγγελοι μετ’ αυτού, τότε θέλει καθίσει επί του θρόνου της δόξης αυτού· και θέλουσι συναχθή έμπροσθεν αυτού πάντα τα έθνη· και θέλει χωρίσει αυτούς απ’ αλλήλων, καθώς ο ποιμήν χωρίζει τα πρόβατα από των εριφίων· και θέλει στήσει τα μεν πρόβατα εκ δεξιών αυτού, τα δε ερίφια εξ αριστερών. Τότε θέλει ειπεί ο Βασιλεύς προς τους εκ δεξιών αυτού, Έλθετε, οι ευλογημένοι του Πατρός μου, κληρονομήσατε την ητοιμασμένην εις εσάς βασιλείαν από καταβολής κόσμου.” Η πορεία μας σε αυτή τη ζωή θα αποφασίσει την αιώνια μοίρα μας εκεί· εναπόκειται σε εμάς να πούμε αν θα είμαστε με εκείνους που κληρονομούν τη βασιλεία του Θεού ή με εκείνους που απέρχονται στο εξώτερο σκότος. Ο Θεός έχει κάνει κάθε πρόβλεψη για τη σωτηρία μας· ας επωφεληθούμε, λοιπόν, από εκείνο που έχει αποκτηθεί με άπειρο κόστος. “Διότι τόσον ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε έδωκεν τον Υιόν αυτού τον μονογενή, διά να μη απολεσθή πας ο πιστεύων εις αυτόν, αλλά να έχη ζωήν αιώνιον.”» Youth Instructor, August 3, 1893.